

Salah al-Din Yusuf ibn Ayyub

Salah al-Din eller **Ṣalāḥ ad-Dīn** **Yūsuf ibn Ayyūb**, som det skrivs på arabiska var den man som lyckades ena den muslimska världen mot sin tids stora fiende – korsfararna.

Yusuf ibn Ayyub var son till Najm ad-Din Ayyub som var guvernör i Baalbek i nuvarande Libanon. Hans far var kurd och en respekterad man. När Yusuf var väldigt ung skickade hans far honom till Damaskus för att utbildas, där stannade han i tio år. Han var en intelligent pojke som inte tyckte om att slåss och kriga utan hellre föredrog fred och frid.

När han var fjorton år gammal sällade sig Ayyubiderna till den syriske härskaren Nur ad-Din. Salah al-Din, som Yusuf också hette, fick följa med sin farbror Assad-ud-din Shirkhu på inte mindre än tre expeditioner till Egypten, som styrdes av kung Azid. Kung Azid hade stora problem med de kristna i landet.

Kung Azids företrädare hade blivit tvingade att betala 100 000 dinarer årligen till de kristna som en del i ett ofördelaktigt avtal. Då kung Azid blev kung tvingades han betala de dubbla – 200 000 dinarer. Det var en av anledningarna till att kung Azid bad sultan Nur ad-Din om hjälp.

Assad-ud-din Shirkhu var sultan Nur ad-Dins befälhavare, Salah al-Din stred under mycket lägre rang då han kom till Egypten med sin farbror. Han avancerade dock snabbt och tog över som befälhavare efter sin farbror då denne dog. Assad-ud-din Shirkhu hade av kung Azid blivit utnämnd till storvesir av Egypten för att ha fångat och dräpt en man vid namn Shadar.

Shadar var en förädare på många fronter och kung Azid blev helt ifrån sig av glädje då hans huvud blev givet honom. Det var Assad-ud-din Shirkhu som hade dödat Shadar och det gav honom posten som storvesir över Egypten, även denna tjänst ärvde Salah al-Din.

Salah al-Dins nya makt gjorde de kristna i både Egypten och Palestina oroliga för han hade inte bara lyckats driva ut den kristna hären ur Kairo utan också slutat betala skatten på 200 000 dinarer till dem.

De kristna smidde planer men gjorde också allvar av dem. Salah al-Din slog ner alla attacker och lyckades samtidigt utveckla och ena Egypten. Hans turkiska soldater vann då också 50 000 sudaneser reste sig i revolt mot honom. Men han gav dem tillbaka vad de ägde efter att hans turkiska soldater plundrat dem. Vilket visar vilken typ av man han var.

Salah al-Din var en strikt anhängare till Shafii-skolan och avsatte de sittande shiitiska juristerna och anställde Shafii och Maliki jurister. Han startade också många skolor med dessa tankesätt. Detta gav honom shiiterna till fienden men de orsakade honom aldrig några avgörande problem. Han var mäktig nu och blev bara starkare för var dag.

När kung Azid låg för döden skrev Nur ad-Din till sin egyptiske storvesir om att ge order att fredagspredikningarna i Kairos stora moské skulle hållas i kalif Mustadi Abbasis namn istället för i kung Azids. Folket mottog det utan bråk och på fredagen därpå predikades det i den Abbasiska kalifen av Bagdads namn i varenda moské i hela Egypten. Det var ett smart drag vilket gjorde

Egypten till en lydstat under det Abbasinska kalifatet. Salah al-Din fick ett kungligt uppdrag av kalifen i Bagdad att regera Egypten. Det var slutet för Fatimidernas välde och början till Ayyubidernas.

När sultan Nur ad-Din dog blev Salah al-Din inte helt utan strider erkänd som hans efterträdare. I hela tio år efter detta slogs Salah al-Din i mindre slag och befäste sina territorier i bland annat Syrien och Egypten. Städer som Damaskus, Aleppo och Mosul erkände honom som sin härskare.

Än en gång blev de kristna oroliga över Salah al-Dins ökande inflytande och de samlade en mäktig här som mötte den muslimska vid Hattins torn. Salah al-Dins armé var korsfararna övermäktiga, tusentals kristna tillfångatogs och visades tolerans.

Efter slaget vid Hattins torn var korsfararna försvagade vilket gav muslimerna chansen att slå till mot Det Heliga krigets stora mål – Al-Quds eller Jerusalem. Muslimerna intog staden, även här togs tusentals kristna tillfånga. Några av de mer betydande var kungen - Guido av Lusignan samt hans stormästare.

Salah al-Din var ingen hård man, när korsfararnas familjer vädjade till honom släppte han dem. De kristna i staden fick lämna den efter att ha betalat en ynkelig summa. Men de som var för fattiga fick sin del betald av Salah al-Din själv, han betalade för ungefär tiotusen fattiga. Hans bror betalade för sju tusen. De absolut fattigaste fick lämna staden genom en port som öppnades bara för dem.

En fredag tågade sedan Salah al-Din in i staden, han begav sig raka vägen till Al-Aqsa moskén som han gjorde ren. Sedan fick Jerusalems befolkning för första gången på inte mindre än åttio år höra azan – böneutropet.

Salah al-Din var en troende, modig och osjälvisk man. Han höll hårt på Allahs ord och följde Profeten Muhammeds traditioner (fred och välsignelser vare med honom). Sex år efter Jerusalems befrielse dog han i Damaskus utan några ägodelar. Han hade aldrig byggt sig några palats eller sparat sina pengar i gömda kammare. Utan spenderade givmilt och generöst på sitt folk. Salah al-Din Yusuf ibn Ayyub är ett sant föredöme för muslimer idag.

Mujahed Abassi